

Nina Hoza

A pusztaságon túl

A borító fotóját átdolgozta
és a kötetet illusztrálta
Cristian Moldovan

Nina Hoza

A pusztaságon túl

Versek

Fordította
BEKE SÁNDOR

**Erdélyi Pegazus Könyvkiadó
Székelyudvarhely 2021**

AZ ERDÉLYI PEGAZUS
SZERKESZTŐBIZOTTSÁGA

Beke Sándor (igazgató)

Csire Gabriella

Gábor Dénes

Murádin László

Németh Júlia

Ráduly János

© Nina Hoza, 2021

© Beke Sándor, 2021

© Erdélyi Pegazus Könyvkiadó, 2021

ISBN 978-606-92070-6-2

A visszhang...

(*Ecoult*)

A környéken akkora sötét és köd honol,
Hogy utat nem találok... keresni hiábavaló...

Köröttem sűrű köd leng... füst van
És csend, mi keserves halálként fájó...

Vaksötétben kószálok s végtelen mélyben,
Varázs ez, mely önkívületben hordoz magával...

Nem tudom, valóság-e, vagy álom,
És rám nehezednek a súlyos kő-szárnyak.

Éhes sasként köröz a szemem,

Kínozza őt a fény-kíválat...

Az ég és föld között elveszett a röptöm,
S a csendet megtöri a gondolat sóhajtása...

Elvesztem... megállok és majdnem végem,

De messziről hallok egy hangot:

„Keress magadban! Majd meglelheted
A fényt — A fényt az éjszakában!”

És ez a hang gondolatomba ágyaz,

Betakar szent suttogása...

Átölel a visszhang... szent visszhangja
fölemel... utamat előttem kitárja...

Ikerlelkek

(Suflete gemene)

Az örök kergetőzésben — ketten —
mi vagyunk a nappal és az éjjel...
Tél és nyár vagyunk... ikerlelkek,
melyek nem látják egymást sohasem...
Ellentétes pólusok vagyunk a Föld
végtelenségében,
A szerelem boldogtalanjai, a sors figurái,
gondolat-fegyencek...

Éhségem vagy és szomjúságom,
kenyerem és borom...
Idegen vagy nekem, gazdám vagy,
hozzád tartozom...
Kék fényem vagy, te vagy a fény nekem,
Hidegem vagy és napsütésem...
békém és vétkem...

Szemedben én vagyok a jól elrejtőzött
könnycsepp,
Lelkedben szenvedély vagyok...
kimondhatatlan szerelem...
Rózsád vagyok és tüskéd,
kívánságod vagyok és vers,
Kalászkod vagyok és gerezeded,
mit nem szüreteltél le...

Múlnak a pillanatok, a napok, az éjszakák is
telnek...
Gondolatom méregg  lett, hogy nem láthatlak
többé sohasem;
Hallani sem foglak, nem leszel enyém, s érezni
téged nem lehet...
 s szárnyaszegett a rep l sem...  s
t vismad rr  lettem...

Nyári...

(*De vară...*)

Hideg esőkben, csordogáló zajban
Álom-sorok folynak,
S a szem is megfullad a gondolatban
Hideg esőkben, csordogáló zajban...

A fény vakította dörgésben
Hallszik a múltból: régi nyarak kiáltanak...
Lassú a pillanat szárnycsapása
A fény vakította dörgésben...

S az ezüst nap pillanata
Belopódzik egy szomorú lapra...
Lélegzik a nyár-illat,
S az ezüst nap pillanata.

És esik... és dörög... és pillanatok...
És följazott húr a gondolatom...
Nyitott könyv a lelkem otthona
És esik... és dörög... és pillanatok...

Ösztönzés (Índemn)

(olvasóimnak)

ezek a szavak
nem hangzanak el —
egymást nézik
csendben,
úgy, mintha
egy olyan festményt néznél,
melyen színt öltött minden gondolat,
ahol a fájdalom körvonalaződött,
s a boldogság nem más,
mint egy árnyék a sarokban.

ne közeledj jobban —
elvesznél
a milliónyi vércsepp
és só között,
ebben az élet és halál
egyvelegben,
a vagyok és nem vagyok
között,
és így
nem látnád arcomat.

és ne tegyél fel kérdéseket —
emlékeimet
kőkeresztek,
s fűszálak alatt elaltattam —

ha felzaklatnád őket,
éjszakáimat az immár
álomba szenderült
nyugtalanságokkal
töltenéd fel...

*nézz rám és hallgass,
és lépj tovább,
de soha ne feledd el az arcom, a tekintetem,
melyet magamnak szavakból teremtettem.*

Az őszi utolsó falevelére

(Pe ultima frunză a toamnei)

megírtam az imát,
majd felküldtem
az istenekhez a magasba.

arra kértem őket,
hogy az erdő zöldje fölött
könnyítsék meg az utadat...

arra kértem őket,
hogy csendet teremtsenek,
s éj-poharadba töltsenek nyugalmat...

arra kértem őket, hogy altassák a Csillagot —
itt vannak még
nem hallható dalok,
s el nem kezdett, ropni való táncok...

arra kértem őket,
hogy időn túlra
nyújtsák a pillanatot...
és mindezek alá
egy nevet
írtam.

Csendes volt az álmom

(Mi-era somnul lin...)

eszembe jut!
tápláléka tavaszi illat volt,
mely megszédítette a földet, a gallyat, az eget...
a szememen két cseresznyevirág
mosolya ébresztett fel...

egy Virág, mely egy májusi nap fakadt ki
(nem túl rég),
kézen fogott és ezt mondta nekem:
„Isten hozott!”
nem volt olyan rég,
pár jó
és rossz,
szófogadó
és lázadó
nap,
szétszórva negyvennégy évben...

ezek az évek...
a számuk —
semmiség az egész!!!

Nagymama zsoltára

(Psalmul bunicii)

„az angyal
egy szív feletti
zsebben
imádkozik” —

egyre csak halkult
nagymama zsoltára.
az alázatosság száraz földjén
térdepelt ő,
gyermek ölben dajkált
lelkemet
imákban cirógatta,
bárány
az áldozat oltárán.

a kezdeti esők
a nehéz és csúszós földre
nyomokat
rajzoltak.
a Nap krátereket ásott
a csontokra száradt agyagon.
a tenyereken
nagy halom hamut
háborgat a sötét.

a szív felől
egy angyal sír.

könnye megtölti
a léptek nyomát a sárban,
ez az ő imája —
felöltő a lehullt havakon.

egyre jobban hallom
nagy mama hangját —
az alázatosság földjén
zsoltárokat énekel letérdepelve.

Bocsáss meg, anyám!

(*Iartă-mă, mamă!*)

nem tudom,
létezik-e gyönyörűbb éden,
mint anyámnak a méhe,
és az ízlésre sem emlékszem,
ami egy elesett angyallá változtatott,
testtel és arccal
világra jőve.

anyám elszomorodva
mindig a tizenegyedik
parancsolatot ismételtette:
„*Ne tudja meg senki, melyik sebed fáj!*”^{*}
(gyermekkorában tanulta
és minden nap betartotta).

de én megszegtem
anyám parancsolatát,
s a szárnyak helyett
magot vetettem el.

nem szárnyak keltek ki a magból,
csak tüskék,
ezeket gyűjtögetem egy ideje
s egy olyan könyvbe helyezem el őket,
melynek olyan fehérek a lapjai,

^{*}Octavian Goga verssor

mint egykor
amilyen fehér szárnyakat viseltem.
egy napon anyámnak ajándékozom.

bocsáss meg, Anyám!

A bűn hangja

(*Glasul păcatului*)

én azt hiszem, hogy az előbbi életemben
valamit tévedtem.
megbocsáthatatlan tévedéseket követhettem el,
mert csak ezzel magyarázható
ez a magas érzelem-hegy,
melyet láthatatlanul is magamon hordok,
a vállamon, a lelkemen, a gondolatomon,
az életemen.
bűnöm lehetett a szeretet?

szem a szemért fizet, mondják,
fog a fogért.
s akkor
a mostani szeretetünkkel fizetünk
egy korábbi szeretetért?
szíveket zúztam szét,
sorsokat tettem tönkre?
hányan áldozták fel magukat értem?

és most
az összes szerelmes halott
összejátszott,
hogy teherré tegyék nekem,
és lelkem
nap mind nap cipeli
a pár százezerrel megsokszorozódott
szeretetet.

Tévelygés

(*Rătăcire*)

egyik nap a tartomány
nagy festőművészei összeháldkoztak,
s egy kék színű varázselekben,
messze a földlakók szemétől,
lábunk elé varázsták a tengert.

két karod
vitorláshajó volt,
ezek hintáztattak engem,
pohár volt,
melyből megkóstoltam
a csend édes végtelenjét.

amikor felébredtem, sírtam.
fájd a csend,
a szirén mérgezett
kiáltásától átszúrt
sebből vérző,
mely mindig elkalandoztat,
és messze visz magával...

a seb az ébredés kapuja volt az álomból.

Nyomok a homokon

(Urme pe nisip)

azt akarom mondani neked,
hogy mindahányszor
visszanézek egy-egy elmúlt napra,
szerelmünk nyomait látom
a homokon...

a kövekre nem merünk rálépni,
a szélfúvás
— mindenki szeme láttára —
ott hagyná felületükön
a nevedet,
a nevemet,
a nevünket,
s ekképp célpontja lennénk azoknak,
akik soha nem tudtak szeretni senkit.

a köveket egytől egyig összegyűjtenék
és befalaznának minket —
engem a világ egyik végébe,
téged a másikba...

ezért ma
csak a homokon hagy nyomot szerelmünk.
és akkor,
amikor mindketten
vízzé, földdé, lángokká s széllé változunk,
a homokszemcsék is kővé változnak!

a víz majd lemossa őket,
a föld gyökeret ereszt nekik,
a szél megcsókolja.
nevünket majd
lánggal írják bele a szemekbe
boldog-boldogtalannak.

mindenki azt fogja mondani,
mindenki egyszerre mondja:
*„ezek a nevek,
melyek ölelkezve égnék a köveken
azoké, akik valamikor szerették egymást”.*

„In my secret life!”

repedjenek szét a kövek
attól a hidegtől,
mely felfalta a sivatagot —
hóvirágot hordok zsebeimben
és szófogadóan várlak a homokon.

a pokol tüzét
véggépp
elfelejteném —
időnként titokban
fényedet szürcsölöm magamba.

virággá pattannak a rügyek
halántékon —
én úgy teszek, mintha nem látnám őket,
nem jó, ha tudnak rólam
az előttem elvonuló karavánok...

...elvonulnak,
nem bánom!
én Cohen-t hallgatom
és halkán dúdolom:
„Thank God, it’s not that simple
In my secret life!”

A legszebb szavak

(Cele mai frumoase cuvinte)

számon soha nem ejtettem ki őket —
embertől járatlan-ismeretlen
mélységekben
a kövekre írtam
és hallgatásommal
pecsételtem meg őket.

szemed mily kívánságokat
küldött a csillagoknak?
arcodra harmatcseppet ejtettek
és megtanítottak
titkaim dallamaira
„Úrnőmnek”
nevezve el engem.

te akkor
hallottad meg
a legszebb szavakat,
pedig soha
nem mondtam ki
őket.

A remény naptára

(Calendarul speranței)

„állítsuk össze
a remény naptárát!”
mondtad azon az éjszakán,
amikor épp
a Nagy Göncölre ültünk,
s mit sem törődve semmivel,
úgy sétáltunk
a világ felett...

megegyeztünk,
hogy csak a páros
napokat
jegyezzük benne,
egyik nap egy reményt, te,
a másikon egy reményt, én,
lánc, egészen az Istenig...
a páratlan napokat pedig
a világ sivatagában
sorsukra hagyjuk...

Még beszélj...

(*Mai spune-mi...*)

mielőtt „jó éjszakát” kívánnál nekem,
még beszélj
a vadlovak táncáról
a tengerparton, s arról,
hogy patájuk nyomából
hogyan gyűjtötted össze
nyakláncomnak és fülbevalómnak —
az éneklő kagylókat,
hogy így, minden nap,
hallgatni tudjam a rólunk szóló
szirén-jóslatokat...

még beszélj nekem
a hegyi útról,
a zörgő falevelekről,
melyekből fészket raksz nekem,
a fűről, mely a jázmin virágzásakor
még szebben sarjad...

még beszélj nekem
arról, hogy tudtad összekavarni
a hortenzia és a mák illatát,
s hogy tudtad behinteni vele
az angyalok szárnyát,
úgy, hogy röptükben nevünket
a felhőkre felírják...

még ne kívánj nekem „jó éjszakát!”
még beszélj nekem

Jelek (*Semne*)

boldogtalan óráim
magukba szívták mosolyomat,
azt, amit te hoztál nekem akkor,
amikor kézen fogva a hajnallal jöttél.

néhány jel,
néhány elrejtett betű
a tükör sarkában,
újra
gyűjthatnák most
arcom fényét.

Kétségek

(Índoieli)

„én nem hiszek el mindent, amit mondasz”.
s akkor láttam
vásznadra szőni a kétségeket.
vigyázz,
nehéz fátyol hull majd
az alig kisarjadt fűre, és kár lenne...
könnyeddel nem locsoltad meg ezt a fűvet?
ha kiég,
szemem honnan fogja táplálni a színét?
jó éjszakát...
éjjelek fognak eltelni,
de addig
ne feledd el, amit mondtam,
ha kilépsz a Mennyország kapuján...

Ének

(*Cântec*)

egyek lettünk
az esővel,
szomjas gyökök közé
szóródtunk szét...
és elvesztettük egymást.

tavas van,
hallszik a fű dala,
titkát
csupán én ismerem fel —
egy akrosztichonban
a te neved —
minden égtájon
egy-egy jel...

elmegyek...
lassan elindulok
abba az országba,
ahol az eső
maga után hagyja
a világ négy sarkát...

Búvóhelyről

(Din ascuns)

az árnyékokat
barlangokba rejtettem —
összevegyülve
eggyé lettek a csenddel,
egy csókban olvadtak el.

a fogadalmakat
esőkbe töltöttem —
áthatolva,
körülvéve a Földet
egy ölelésben.

a titkokat
szemhéjam alá menekítettem —
a fűszálak között
elveszett íriszeket
simogattam és szerettem.

Visszhangok

(*Ecouri*)

ez a *kiáltás* az,
mely fojtottan ég,
mint alattomos vulkán
egy kőharang alatt.

menedéket adtam neked
a hegyen túli barlang kupolája alatt,
ahol *minden*
semmivé egyszerűsödik.

csupán *mi* maradunk
és a megfestett
történetünk itt,
a szív ordító falain,
melynek hangja
— ez a süket *kiáltás* —
a kőharang alá
rejtőzik.

Én, nem tudva...

(Iar eu, neștiind...)

túl közel kerültem
az egymással harcoló hegyekhez,
a hegyek meg kardélet
kovácsoltak belőlem.

miért keresztelkedtél meg azon az éjszakán,
amikor épp akkor kezdtek hullni a falevelek?

melledre tapadtak
és védtelen maradtál,
én mit sem tudva,
átöleltelek
és áthatoltam a szíveden.

mindörökké magamon hordom
testemre
száradt véredet!
ha tudtam volna,
hintát építék a tűzhányóban
a hullámok között,
hogy néha-néha lábad sarkával
megsimogasd
kővé változott testemet.

Mese

(Poveste)

az erdőben utat szőttünk magunknak,
s elrejtőztünk az öreg bükkfák sűrűjében.
szerelmünk zöld volt,
mert harmatot ittunk reggelente.

nappal a madarakat kértük,
hogyan nevünket
hangosan szőjék énekükbe,
éjszaka a csillagokhoz esengtünk,
hogyan a csillag-jóslók elől
tartsák titokban nevünket.

de az erdőt belepték
az őszi éjszakák átkai...
testünket kitakarták a falevelektől
és utunkat eltérítették a mezőkön túlra
azokhoz a folyókhoz, melyeket
terméketlen földek választanak szét,
s ahol elvesztettük egymás nyomát...

ma
csak a madarak dalaiban
vagyunk még

és azoknak a könnyeiben,
akik megtanultak
a csillagokból jósolni...

Metamorfózisok

(Metamorfóze)

egy másik test árnyéka lettem
és láthatlanul kóboroltam azok között,
akik csak faleveleket láttak,
úgy, hogy senki sem tudta,
hogymint klorofill-szemek
közé rejtettelek el,
s hogy testem nedvével
tápláltalak.

arcunk mellett aludtak el,
nem érezték lélegzetünket,
s nem tudván, hogy miközben fulladoztam,
a lelkedről sepertem le
ezernyi gond porát.

sokszor hallgattak minket,
anélkül, hogy meghallották volna
az altató dalt, melytől álomba szenderültél,
nem tudván, hogy te a mellemen rejtett
rovarbábnak bujkálva
nekem szerelmet vallottál.

nem gondoltam akkor,
hogymint egy napon szárnyaid nőnek,
hogymint éneked sírás lesz majd,
és visszafordíthatatlan
út lesz az emléked.

Emlékek

(*Amintiri*)

a sasok,
az éjszaka ragadozói,
lecsaptak az emlékekre,
ott, a hegyen túl,
ahol menedéket adtunk nekik,
messze, a sziklák alatt,
ahol mi is elrejtettük a történetünket.

csupán a vérző
nyomok maradtak meg,
melyek lassan eltűnnek
a sós hullámokban.

ennyi esőtől
már fáj a szemem...

Átok (Blestem)

a mélyből feltör
a rég elásott átok —
a gyökerek közé
rejtett hang
az ég arcához tapad
és könnyörületet kér.

*„ha nem szeretsz,
ha nem fogsz majd szeretni,
öledbe teszem
az álmokat, melyeket
élvízzel locsoltam le,
hogy beledobhasd a visszafelé folyó vízbe,
ahová őseim,
a rossz szívű asszonyok,
a varázslataikat dobták egykor” —*

kinek a tenyerében
van megírva a történet?
kerestem a tenyeremben,
de nem találtam benne,
csak a te szemeidet,
melyek ezernyi gyöngyszemmé lettek...
azóta
a Holdon raktál fészket...

A lángok fényében

(În lumina flăcărilor)

G-nek

láttam, amint megjelentél —
egy Prométheusz,
aki ismét dühbe hozta az isteneket.

a tüzet
régi arcommal
tápláltad,
s úgy tépted le rólam,
mint egy elszáradt kígyóbőrt,
helyette
új arcot adtál,
egy higany szemű
agyagbabát.

vízzel locsoltad,
melyben csillagánizst áztattál,
s az emlékeimet megolvasztó
tűz mellett
szárítottad meg.

amikor kinyitottam a szemem,
jobb kezembe
szenet tettél
és azt mondtad nekem,
csak így juthatok el

azoknak az embereknek az országába,
akiknek nincs amit keresniük a földön.

Forrás

(Izvor)

nem a piacokon
illúziókkal tornyosult
árusító pultokon,

nem a kertekben,
melyeket álmatlan
kínzó gondolatok őriznek,

nem az ősök idejében
gyökerezett
kövek alatt,

még csak
a hegycsúcsokon sem,
ahol idegen fészkekben
eltévedt sasok
rejtőznek,

s a tengerfenéken sem,
a csontok között,
melyek évszázadok óta várják,
hogy megcsókolják a szárazföldet,

semmi esetre sem
a piramisokban,
ahol fáraók verik a mellüket
és szemberöhögnek velem,

nem ott keresem
a HALHATATLANSÁGOT.

a kútba ereszkedem,
melynek vizéből
heten hétszer ittak
az én őseim.

egyre távolabb van
tőlem a sírás!
egyre közelebb van
hozzám a csend!

*bennem van a forrás,
mert az egyedüli templom,
melyet ismerek és elismerek,
az ÉN vagyok.*

Reggelek

(Diminuti)

az ajtóval szemben
mécses pislákol.
anya homlokán
nyugtalanság.

a tündér- és sárkánymesékből
nehezen ébredve
az apja lépteit méri
a kislány.

*„ma az iskola udvarán
szélmalombokat
építünk!”*

kirakatokban bibliák —
eladó emlékek.

a sötétítő mögött
egy öregasszony
csészéből szörpinti
a napkeltét.

holnap
talán
többet alszik...

Ima

(*Rugăciune*)

az előttem magasló
hegyekért imádkoztam.
a hegycsúcsokon,
ahol megpihennek a felhők,
ott akartam megépíteni a hajlékomat.

ma, azonban,
megmérgezett mélységekbe
ásott szakadékokért
imádkoztam,
megmérgezett mélységek,
melyek messze estek
az áhítózó
hegycsúcsoktól...

Uram, adj szárnyakat nekem,
ne hallgatásból,
hanem Szavakból!

mert a Szó
lehet
Halál,
Feltámadás,
vagy leginkább
lehet
mindenekfelett
Szárnyalás.

Tavas

(Primăvară)

mintha gazdája lennék,
fentről szóltam a fűhöz,
de nem hallgatott meg...
sápadt maradt, mint az egyedül maradt
holdfény.

csupán akkor,
amikor fejem a fű
gyökerén alszik,
s a fűszál hegyéről énekelek a gyökereknek,
csupán akkor
lesz tavasz,
számomra és a fűnek...

Ősz

(Toamnă)

a fűszálaknak
tükör volt a *szemem*...
a Nap szeretetétől átitatva
színüket *szememben* felejtették.

a nyarak virággá varázsoltak,
a fának levél lettem,
az erdőnek meg énekesmadár...

most,
hogy gyermekkorom kútjának
csillogó felszínére néztem,
látom,
arcomon az ősz levelei
elterültek...

A Csillag, mely nevemet viseli

(Steana ce-mi poartă numele)

fent,
messze a Föld felett
pihenni ágyat készíték magamnak,
ott, azon a helyen,
melyet régóta telhetetlenséggel
magamnak kiszemeltem —
gyermek voltam,
megszámoltam,
s nevet adtam a csillagoknak.

de azóta számtalanszor átfordult a Föld,
és többször megzavarta
számolásomat.

egyik este
a könnycsepp tükre lett a csillagoknak,
s nem ért le
a földbe,
mert amit megérintenek a csillagok,
az itt marad mindörökre.

azóta
a sírás eggyé lett
a szentelt gyönggyel,
és minden este
felmegy a nevemet
viselő Csillaghoz,

örök helyet ásva nekem odafent,
a magasban, a Föld felett a világegyetemben.

Szökés

(*Evadare*)

mikor szemem sarkát
szárnyával megérintette a sas,
az éjszaka szétoszlott a naptárban.

*„az agyagszárnyú lepkék ideje
véget ért!”*

mondta

és feloldozott az összes
gyermekkori álmoktól,
melyeket egykor
egy tölgy gyökere alá temettem el.

de a *repülés álma*
átölelte a makkot
és fényre tört —
a sas szárnyára helyezett,
s a *sziklákon fészket épített nekem.*

A zselnicemeggy

(Málinul)

valamikor valaki azt mondta nekem,
hogy a zselnicemeggynek,
amíg nő, nincsenek álmai,
hogy ő
csak felfele tekint,
a naphoz közel rajzolt
pont felé...

még azt is elmondta,
hogy soha nem vágyik
a szülők után,
s hogy a zselnicemeggy
a szüleit
mindig a gyökerei alá
temeti el,
s ekképp
minden nap
homlokon csókolja őket...

a gyermekeiért sem vágyódik,
mert ágain
fészkeket rak,

s így leveleivel
dédélgeti őket...

a zselnicemeggynek egy szenvedélye van:
amióta ismerem,
a tavaszba
minden évben
szerelmes lesz,
míg orcája kivirágzik.
ilyenkor annyira virágba borul,
hogy a szeretettől kivirágzott
zselnicemeggy láttán

még a szüleikért,
s a gyermekekért
örökké síró emberek is,
még azok is
elmosolyogják magukat!

Uram, ne változtass földdé!
álmaimat, vágyamat és szerelmemet
számtalan talp
zúzta szét eddig!

változtass esővízzé,
hogy elvegyüljek benne!

majd engedd,
hogy a zselnicemeggy gyökerénél
megpihenjek!

Nina Hoza életrajzi adatai

Nina Hoza 1975. április 21-én született a Máramaros megyei Szurdokon (Strâmtura). Román nyelv és irodalom szakos tanár, jelenleg a máramarosszigeti Regele Ferdinand Pedagógiai Kollégium könyvtárosa.

2018-ban verseivel szerepelt a nagysikárlói (Máramaros megye, Cicârlău) Vasile Lucaciu Országos Irodalmi Fesztiválon, ahol a kolozsvári Grinta Kiadó gondozásában megjelent *Dincolo de pusti* (A pusztaságon túl) című verseskötetéért a zsűri különdíját nyerte. 2019 szeptemberében a Máramaros megyei Deszén (Deșești) megrendezett A Költészet Nemzetközi Fesztiválján ugyanezzel a kötetrel elnyerte a *Graiul Maramureșului* díjat.

Beke Sándor tolmácsolásában költeményeivel szerepelt az *Erdélyi Toll* irodalmi és művelődési folyóiratban, valamint két versantológiában: 2020-ban a Beke Sándor — Ráduly János *Álmodtam, hogy álmodom*. Versfordítások a román költészetből (Erdélyi Gondolat Könyvkiadó, Székelyudvarhely), valamint a 2021-ben megjelent Beke Sándor *Hajnali lovaglás*. Műfordítások kortárs román költők verseiből (Erdélyi Gondolat Könyvkiadó, Székelyudvarhely) című kötetekben.

2020 októberében a Máramarosszigeten megrendezett A Költészet Nemzetközi Fesztiválján az ezévben a Grinta Kiadónál megjelent *Înflorim acolo unde trăim* (Ott virágzunk, ahol élünk) című verseskötetéért átvette a kolozsvári *Orașul* című folyóirat díját.

Verseit irodalmi folyóiratok közzélték: a *Parnas XXI*, *Nord literar*, *Caiete Silvane*, *Argeș*, *Alternanțe* (Németország),

valamint a *Poezia 2019* című versantológia (Grinta Kiadó, Kolozsvár).

Nina Hoza költészetéről több irodalomkritikus írt, többek között Virgil Rațiu az *Argeș*, Ion Cristofor a *Miscarea literară*, Noul *Literator* és *Acolada*, Maria Bologa a *Nord Literar*, Geo Vasile a *Caiete Silvane* és Nicolae Scheianu a *Graiul Maramureșului* című folyóiratokban.

*

„Mindabból, amivel Isten megajándékozott, a legértékesebb a Szó, mert belőle — az élet pusztaságán túl — csend-, béke- és tisztaság-ligetet teremtettem a költészetben.”

TARTALOM

A visszhang...	5
Ikerlelkek	6
Nyári...	8
Ösztönzés	9
Az ősz utolsó falevelére	13
Csendes volt az álmom	14
Nagymama zsoltára	15
Bocsáss meg, anyám!	17
A bűn hangja	21
Tévelygés	22
Nyomok a homokon	23
„In my secret life!”	25
A legszebb szavak	26
A remény naptára	29
Még beszélj...	30
Jelek	32
Kétségek	33
Ének	34
Búvóhelyről	37

Visszhangok	38
Én, nem tudva...	39
Mese	40
Metamorfózisok	41
Emlékek	42
Átok	45
A lángok fényében	46
Forrás	48
Reggelek	50
Ima	53
Tavaszi	54
Ősz	55
A Csillag, mely nevemet viseli	56
Szökés	58
A zselnicemeggy	61
<i>Nina Hozsa életrajzi adatai</i>	64

ERDÉLYI PEGAZUS KÖNYVKIADÓ

A könyv szerkesztője: BEKE SÁNDOR

Nyomdai előkészítés: Erdélyi Gondolat Könyvkiadó

A szerkesztőség postacíme:

535600 Székelyudvarhely, Tamási Áron u. 87

Telefon/fax: 00-40-266-212703

E-mail: egondolat@yahoo.com; egk@freemail.hu

ISBN 978-606-92070-6-2

www.erdelyigondolat.ro

Készült az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó Nyomdájában,
Székelyudvarhelyen

